

Workers of all countries, unite!

16 Tetori

Jul-Sept. No. 14, 2008 Albania today & yesterday

Publisher: Dr. Laver Stroka <laverstroka@yahoo.com>

• **MY LIFE WITH ENVER**

I decided to write memories about my life with Enver when I strongly felt the necessity to suppress my torturing loneliness of my prison cell. I started with memories from our youth, our life together, the first introduction and love that connected the two of us so much, about which I had never even talked to my children. I preserved within myself these memories, throughout my life, when I was young and later. With the passing of time, our ideal life together, embellished them and transformed them into a source of endless happiness, into moral strength that kept me alive and breathing, in very difficult situations and circumstances. Sentenced to 11 years of imprisonment, under absurd charges, it was foreseen that I was freed at the age of 80 and more. This is the reason why I decided to write down these memories, so that they are left to my children, for them to know those life moments of their parents, when they were not born, and were little. Or later when we wouldn't find the time talk to them about these things. My children came to know them gradually, by receiving my notes from the prison secretly. They were brave enough to become main muses for me, together with their families helping me to take forward this obligation I had undertaken in front of my Enver, their father. Under the pressure of many comrades and friends, I decided to publish these memories, hoping that I will fulfill the wish of many veterans, co-fighters of Enver, as well as answer the curiosity of new generations that haven't known Enver, as a leader of our country and people for nearly 50 years. During 7 years of collapse in our country, everything was said and written about Enver and his work. Many absurdities, banalities and even monstrosities. In these memories I didn't want to stop on the many deceits and obscenities thrown into the Albanian political market, I only remember and describe Enver just as he used to be, in his life, war, work, political activity, family and friendship. 50 years time is a rather long period. The memories reflected in this book are not scientific analyses of the history of that period and the role of Enver Hoxha. Even as memories they cannot cover that time span. In prison, in spaces which didn't belong with me, I was closed to myself

alone and could only thrive on these memories. In such a situation I started to write all the time when I was allowed to and had the chance to. Thus, memories lured one the other and became much too voluminous to be included in a single volume, so I divided them into two books.

Book I, is the one you have in your hands, ***“My life with Enver”***, includes acquaintance, love, our meetings during the national liberation war time, life in the family after liberation; daily routine of life and work of Enver, encounters with missionaries sent by Yugoslavian Communist Party and their agents in our Party, that aimed at including Albania as a seventh republic of the Yugoslav federation; the close friendship with SU (soviet union) during Stalin time and later the betrayal of the stigmatized revisionist N. S Hrushov and the ones following him. Chronologically ordered the memories in this book reach the year 1973, but not sticking to this order inside the chapters.

Book II reflects ***“The last ten years of life with Enver”***. Memories in this book are detached one from the other. This period was a rather disturbed time for the Party and our government too. Towards the end of 1973, Enver suffered his first heart attacked. Since the recent years of “democracy” it has been largely speculated in relation to health situation of Enver, with my evidences I fully deny the gossips invented regarding an alleged disability of Enver to continue and work in his high positioned function. The other years following were full of activities, be them in political arena or in his personal creativity. This is made clear from his wide activities during this period, many political initiatives and several editions of memories that he wrote apart from those ideopolitical biased editions. During 1974-1975, Enver had to go against the anti party acitivity, antisocialist and antinationalist that was associated with some of party members, about which I hold my memories on how Enver handled and lived through them. Many speculations have circulated regarding the relationship between Enver and Mehmet Shehu, thus in the second book I have dedicated a whole chapter to the special character this relationship had, the long collaboration and suicide of Mehmet Shehu. A special part of this second book is dedicated not only to memories but also to arguments on the nature of the relations with the Communist Party of China and the Chinese state, contradicting not only the liberal wing tha held the theses “Alliance with China was a wrong one”, but also the other wing that complains “the detachment from China”. Certainly I couldn’t leave out a description of his character and personality, as a man of cultural interests, and of a wide mentality. Enver especially respected man of scientific, artistic and literary background. It is with great discontent that I have had to read from many politicians, writers and intellectuals’ untrue charges, invented and denigrating ones. In relation to the people, simple people, Enver was always a popular leader; with his collaborators he behaved as a friend and respected teacher, the same with the revolutionary and Marxist Leninists of other countries; he was a diplomat with politicians and

foreigner friends; with family and friends he was a HUMAN. I apologize to the readers in case of any inconsistencies, taking into consideration these memories were written down when imprisoned and didn't have any documentation available. There I was not even allowed to use my husband's books, with which I could check myself and refresh my memories. This, I couldn't do even after I was out of prison. The first six months of 1997 are well known for the political turmoil which associated them. It was a political-economical and socio-psychological crises, and despite this I was not able to receive my family archives, which is blocked in the General Directorate for Archives together with the Central Archive of Albanian Labor Party (PPSH). The later was not given to me not even the second part of 1997. I don't have them yet, so I have to submit my memories in order for them to be published. With all the difficulties encountered in the preparation of these memories, I would like to say that they wouldn't come to light without the support and concrete contribution of some friends that assisted me as advisers for such a kind of publication, as editors who undertook the publication of this edition. Not mentioning their names for the moment, for reasons which are clearly understandable, I express my gratitude, respect towards their benevolence and consistent stance in spite of unknown storms passing over our people and country. I also express my gratitude to the publishing house that undertook bringing into light my memory books. (Nexhmije HOXHA, "MY LIFE WITH ENVER" MEMOIRS I, p.5-8 ,Tirana 1998)

• KUSH E KA RADHËN PAS ISMAIL QEMALIT?

Me ardhjen në pushtet Partia Demokratike me aleatët e vet dhe me Berishën në krye nisi misionin e atomit për të rrafshuar dhe djegur gjithshka të ndërtuar në periudhën e komunizmit. Kjo u quajt "Terapia e shokut" ose "Niveli Zero" dhe u justifikua me mundësimin e ngritjes së veprave të reja moderne dhe bashkëkohore. I njejtë plan u vu në jetë në të gjitha sektorët e ekonomisë, shkencës, kulturës dhe mbrojtjes. Çorganizimi i organizuar përfundoi shpejt në anarki dhe kjo situatë pothuaj vazhdon me të njëjtin ritëm edhe sot e kësaj dite. Të humbur dolën klasa punëtore dhe fshatarësia, inteligjenca revolucionare dhe veteranët e luftës e të punës. Të humbur dolën masat e gjera të popullit të interesuara për përparimin dhe begatinë e përgjithëshme. Të fituar dolën një bandë e të pangopurve të pashpirt dhe pa moral njerëzor as politik. Të fituar dolën maskarenjtë, hajdutët, vrasësit, trafikantët, mashtruesit dhe batakçinjtë që përmes premtimeve grabitën pushtetin ose u bënë bashkëpunëtorë të pushtetarëve. Lufta shkatërrimtare vuri në shënjestër simbolet kombëtare dhe figurat më të shquara të kombit që me këto simbole e bashkuan popullin në shekuj në luftën për liri, pavarësi dhe përparim ekonomiko-kulturor. Vënia dorë fillimisht mbi figurën e Enver Hoxhës, më të shquarit të kombit (sipas rezultateve të anketimit të bërë nga gazeta "Koha Jonë" në periudhën paskomuniste) dhe shokët e vet u justifikua me lloj-lloj shpifjesh dhe intrigash të cilat koha i çvlerësoi pamëshirë. Kjo fushatë çkombëtarizuese vazhdoi me të rënët dhe të

gjallët që sakrifikuan më shumë me mendje me djersë dhe me gjak të derdhur duke “evidentuar vlerat” e mohuara të tradhtarëve që u vunë në shërbim të të huajve për interesa të ngushta personale dhe familjare. U gjymtuan monumentet dhe varret e të rënëve duke e vazhduar ethshëm këtë mision edhe sot e kësaj dite megjithë kundërshtitë e masës së gjerë të revoltuar. Akti më i fundit kriminal i merimangës Berisha është fshirja e emrit të figurës së dytë më të shquar të kombit, Ismail Qemalit (po sipas anketimit të mësipërm të gazetës “Koha Jonë”) nga emërtimi i Universitetit të Vlorës me argumentin më qesharak, që nuk mund të bindë asnjë shqiptar. A është ky fundi i veprës antikombëtare të bandës Berisha? Jo! Prandaj është urgjente shdukja e saj prej pushtetit të grabitur, për të parandaluar fatkeqësi të tjera të panumërta që ka në plan të bërë apo të dhënë prej padronëve.

• **KRYEMINISTRI ANTIKOMBËTAR**

Gjatë zhvillimit të lojërave olimpike të këtij viti në Pekin, Sali Berisha, kryeministër i Shqipërisë, pati rastin të takohej edhe me homologun kinez. Për të siguruar ndonjë ndihmë në formë kredie Berisha mori mbi vete “i fyer” mosmirënjohjen prej ish-pushtetit komunist për ato që qeveria kineze kishte bërë për vendin tonë. Kjo falje e turpshme jo e para e këtij lloji nga ky njeri i pacipë, u bë në Londër vite më parë dhe tashmë edhe në Pekin me shpresë të përfitimeve për të zgjatur jetën në pushtet. Mirëpo si në rastin e parë edhe në të fundit ai mori vetëm përbuzjen siç e meritojnë ata që për interesa të ngushta shpërfillin dinjitetin e kombit të vet. Jo vetëm kaq. Berisha theksoi se Kina dhuroi Shqipërisë me qindra fabrika dhe uzina ku u punësuan me mijëra njerëz. Le të pyesim këtë zotni të pacipë: Çi bëre ato fabrika dhe uzina që punësonin një pjesë të madhe të fuqisë punëtore? Pse i shkatërrove? A mban mend justifikimin e veprës tënde makabre? A e di se për ato vepra janë bërë marrëveshje dhe kontrata për të cilat pala kineze na mbetet e detyruar për ndërprerjen e njëanëshme dhe sabotimet e bëra? Këto i di shumë mirë çdo shqiptar, por jo më pak kinezët që e përcollën me buzëqeshjen hipokrite mikun hipokrit.

• **PSE NUK JEPEN LEJE PËR HIDROCENTRALE LOKALE ?**

Relievi kryesisht malor i Shqipërisë me burimet ujore rrjedhëse të shumta mundëson sigurimin e energjisë elektrike me kosto të ulët, në një kohë kur qindra milionë euro shkojnë për blerje të saj prej vendeve të tjera. Megjithatë asnjë nga qeveritë e pasvitit 1990 nuk ka qenë e interesuar për një gjë të tillë edhe pse mjaft biznesmenë vendas kanë kërkuar t’ju jepej e drejta për ngritje të hidrocentraleve lokale. Mbi 120 kërkesa të firmave shqiptare janë zvarritur pasi blerja, siç është përfolur nga vetë forcat politike që kanë sunduar në këto vite, përbën një fushë të artë përfitimi përrallor të pushtetarëve. Një arsye tjetër ka qenë shërbimi ndaj padronëve të huaj për të marrë dhe mbajtur më gjatë pushtetin. Po kështu këtë politikëbërje e kanë nxitur dhe imponuar edhe institucionet financiare si Banga Botërore dhe Fondi Monetar Ndërkombëtar .Berisha edhe pse

premtoi se në vitin 2007 do të siguronte dhe eksportonte energji aktualisht e ka zhytur vendin në errësirë të paparë. Për këto ndërprerje të zgjata KESh-i është justifikuar me ndërhyrjet riparuese në rrjet, por askush nuk mund të mashtrohet. Tani nuk bëhet fjalë për 24 orë ujë dhe drita pasi në shumicën e qyteteve dhe fshatrave këtë verë energjia mungonte me orë të tëra. Mosvendosja e matësave në çdo banesë ka mundësuar korrupsionin jo vetëm tek balozët e mëdhenj por edhe tek vartësit e tyre. Kjo lloj politikë bërje ua ka nxirë faqen politikanëve duke u bërë çdo ditë e më të neveritshëm në masën e gjerë. Në kohën e Enverit energjia elektrike dhe ujët nuk kanë munguar ndonjëherë jo vetëm nëpër shtëpi, por edhe në stallat e lopëve, qoftë edhe në vitet me thatësi të tejzgjatur. Kjo bëhej e mundur pasi krahas veprave gjigande të dritës funksiononin me qindra hidrocentraleve lokale dhe termocentraleve që aktualisht janë stakuar qëllimisht nga sistemi.

- **KUSH E SOLLI FARËN E MISRIT PA KOKRRA?**

Ajo që ndodhi këtë verë me farën e misrit dhe të domates nuk kishte ndodhur ndonjëherë në shqipëri. Prej france u soll misër kokërr për tua shitur fshatarëve dhe ajo rezultoj e dështuar. Me këtë bimë u mboll një pjesë e mirë e sipërfaqes së mbetur e lirë prej ndërtimeve në disa rrethe të shqipërisë së mesme. Kur bima u rrit dhe lëshoi kallinë u shfaq çudia e radhës e qeverisë Berisha. Nëpër kallinj nuk gjeje më shumë se 3-5 kokrra. Kjo i tronditi pa masë fshatarët që me gjak dhe djersë mezi kishin mundur të realizonin punimet e shtrenjtuara. Jo pak prej tyre e kishin mbjellë me qe dhe me kafshë të tjera për shkak të çmimeve të larta të ofruara nga mekanika bujqësore. Të tilla shterpësi janë konstatuar edhe në bimë të tjera si domatja dhe bostani. Premtimet e qeverisë për kompensime janë qesharake. Në sektorin e bujqësisë dhe vreshtarisë fenomene të farërave ilaçeve dhe vaksinave të skaduara janë të përvitshme në përmasa më të kufizuara. Kjo ndodh sepse shteti kapitalist e shkatërroi Institutin e farërave i cili ishte në nivele bashkëkohore botërore dhe siguronte mbarëvajtjen e prodhimit duke mundësuar sigurimin e drithërave të bukës frutave dhe perimeve në vend. Në anën tjetër kontrolli për produktet ushqimore dhe industriale të ardhura nga jashtë është në nivelin më primitiv duke mundësuar maskarenjtë të grabisin popullin me skarcitetet që mbushin tregun.

- **ANALFABETËT ME DIPLOMË**

Këto dy dekada arsimit në shqipëri ka bërë çudira të papara e të padëgjua ndonjëherë. Mijëra njerëz janë paisur me diploma të shkollës së lartë e me tituj dhe grada pa marrë pjesë fare në leksione ose pa mbaruar as shkollën e mesme. Institucionet shkolluese janë më fitimprurëse për një pjesë të madhe të kuadrit mësimdhënës i cili është korrupsionar tej çdo parashikimi të mendjes njerëzore. Për të hyrë në provim nuk ka vlerë fare prania në leksione dhe në praktika por derdhja e parave tek një person mbledhës i besuar i pedagogut. Kjo kalon nga 100 deri në 1000 \$ për provim. Vetëm në një sezon shumica e pedagogëve në rrugë korruptive përfitojnë mesatarisht 5-10 mijë dollarë, kurse disa të

tjerë edhe 10 fishin e tyre. Kjo formë ka demoralizuar mjaft edhe studentët e angazhuar seriozisht në studime. Atyre u krijohej vështirësi artificiale për ti futur në rrugën e shokëve të tyre që dukën vetëm në ditët e provimit ose shkojnë thjesht si vëzhgues indiferentë nëpër leksione dhe praktika duke mos mbajtur as shënime as libra. Arrestimet e herëpashërshme të disa pedagogëve nuk kanë patur asnjë efekt pozitiv pasi edhe ndëshkimi i tyre ka qenë qesharak. Me këtë praktikë problemi i analfabetizimit nuk është shtrirë tek kontigjentet që braktisin shkollën, ata në fshatra pa mësues të shkolluar por edhe tek të diplomuarit. Kjo i bën njerzit të kujtojnë me admirim kohën dhe shkollën e Enverit e cila nxirrte kuadro të aftë për detyra nga më të vështirat në të gjitha fushat.

• **ENDACAKU ME GËRSHËRË NË DORË**

Berisha pas dështimeve të njëpasnjëshme në të gjitha fushat e qeverisjes ka gjetur një mënyrë të re për ta braktisur paqësisht detyrën si kryeministër (Jo për fare, mos t'ju gënjejë mendja! Vetë se lëshon kryeministrinë sa të marrë frymë!), për të ngushëlluar veten si dështak dhe për të krijuar idenë e çudibërësit tek fëmijët dhe naivët. Shumë thonë se këtë metodë të kalimit të kohës në natyrë duhet t'ja ketë rekomanduar mjeku kurues ose psikologu. Dikush thotë se një pjesë të kësaj përvoje duhet ta ketë përfutur nga paraardhësi i vet Fatos Nano, i cili kalonte më shumë kohë duke u argëtuar jashtë zyre. Të tjerë thonë se këto sugjerime i ka marrë nga këshilltarët dhe miqtë e përtej detit. Sidoqoftë rëndësi ka që e gjeti një rrugë për të ruajtur mendjen e kokës, e cila kur nuk bën dot kala bën hata. E si argëtohet, do të pyesni. Ai tashmë përruron çerdhet, kopshtet, suvatimet, shtrimet, çatitë, vënien e dritareve, të xhamave, ngritjen e një skele, idenë e nisjes së një rruge, fillimin e punimeve në të, përfundimin e kilometrit të parë, të dytë, të tretë... në një fshat, në një lagje apo në periferinë e Tiranës. Kjo i ka përmirësuar goxha humorin dhe i ka ulur agresivitetin, sidomos në parlament, ku ka arritur që të shajë edhe nga nëna deputetët e opozitës. Tani shpëtuan edhe fëmijët që ishin tromaksur duke e parë në ato gjendje egërsie në ekranet e televizorit në orët e ditës. Megjithatë disa thonë se edhe i qeshur prapë i ka tromaksur fëmijët. U kujton tregimet e gjysheve kur berberi me gëshërë të tilla bënte synet djemtë e vegjël. Sa dhimbje që kishin, por çfarë të bënin veçse të lodheshin duke qarë sa t'i zinte gjumi. Një zhaxhi doktor në televizor ka thënë se duhet të bëhen të gjithë synet që të ulet numri i të prekurave nga kanceri i qafës së mitrës dhe i Mjek është edhe Berisha. Kush sigurohet se nuk i hipën në kokë të bëjë fushatën me gërshërë për parandalimin e kancerit që po bën kërdinë këto dy dekada. Tani sikur u ka dalë frika disi. Kanë pyetur të afërmit e tyre këta fëmijë kureshtarë dhe janë siguruar që nuk të bën synet, por sidoqoftë nuk është gjë me të dëgjuar. Këtë frikë ua kanë nxjerrë edhe mësuesit e tyre duke i këshilluar të lënë mësimin e ta presin dhe ta shohin me sytë e tyre. Lënia e mësimin i ka gëzuar më shumë se kureshtja për xhahi Berishën. Jo rastësisht pritësit e Kryeministrit janë zyrtarët në kra dhe fëmijët e mësuesit përballë. Ata kalojnë kështu edhe kohën duke mësuar edhe si të qeverisin. Lumthi ne me gjithë ata kryeministra që mund të pretendojnë në të ardhmen! Ja u plak dhe Nanua e Berisha. Edhe mësuesit këtë kanë ndoshta parasysh që pezullojnë mësimin dhe i çojnë fëmijët të presin të madhin. Përse të lodhen duke u mbushur mendjen prindërve se Berisha është bërë qengj. Ku ka burrë të besojë atë njeri me gërshërë ballë për ballë, me çkanë përjetuar në

vitet e sundimit të tij demokratik. Bile edhe vetë pritësit ja kanë patur frikën kur nisi këtë lloj turneu nëpër tërë Shqipërinë. I vunë në tabaka gërshërë të vjetra që e meruan. Po dhe kështu që palo punë. Me nervozizëm e flaku gërshërën dhe e grisi me forcë duke kërcitur dhëmbët sa i tromaksi pritës e shoqërues. Ata u shmangën dhe gati sa s'ja mbathën vrapit. Kur i pa aq të sikletisur u tha: Mesiguri këto gërshërë i kini blerë tek ndonjë socialist. Por ne prapë triumfuam pa gërshërët e tyre të korrupsuara.

• MREKULLIA E FARAONIT

Sa mori pushtetin Berisha në zgjedhjet e marsit të vitit 1992, nisi një fushatë në prag të muajve të mbjelljes së bimëve të arave. Pas urimit “Ta gëzoni lirinë!”, “Ta gëzoni demokracinë!” hodhi tezën “Mbillni bimët më të leverdishme!”. Dikush mblodhi buzët dhe heshti, dikush ju hodh në qafë për ta përqaftuar për sihariqin e madh. Ishte nga ata që e kishte porositur farën por ende jo i sigurtë çdo të bëhej. Në vendet fqinje disa të njohur i kishin dhënë këshillat e para, por asgjë nuk vlente sa fjala e presidentit demokrat e lridashës. Farësjellësit sikur të kishin qenë në tribunë sa hap e mbyll sytë e sollën porosinë. Në kohën e mbjelljeve çdo gjë ishte gati. Por jo të gjithë e kuptuan presidentin ezopian. Vitin tjetër u përkthye saktë fjalimi dhe parrulla “Mbillni bimë të leverdishme!” Fara e keqe e hashashit shpërndahej e siguruar edhe me policë e me SHIK-as. Mjaft fermerë “bashkëkohorë” arritën rendimente të larta dhe fitime të paimagjinuara. Jo të gjithë e gëzonin këtë të drejtë. Si kartë liçensimi shërbente vetëm dokumenti i antarësisë në PD. Të tjerët hoqën të zitë e ullirit kur u diktuan prej policisë së “depolitizuar”. Edhe burgju u shijua prej tyre ose morën arratinë. Bimët u mblodhën nga policët “për t’u hedhur në lumë”. Kur u pa se njerzit kishin bërë ca lekë me bimë të leverdishme, me trafiqe të armëve, të femrave, të fëmijëve, të veprave të artit etj., presidenti demokrat u mendua dhe ofroi një zgjidhje për sistemimin e parave në duar të sigurta të kapitalistëve “të ndershëm” shqiptarë (që bashkëpunonin po me kapitalistë “të ndershëm” të huaj, siç u mësua më vonë). “Sill një lekë të marrësh tre”, ishte kërkesa e “të ndershmëve” të “të ndershmit” duke mrekulluar një pjesë të madhe të shqiptarëve. O burra vraponi se s’ka me prit! E kush nuk vuri edhe qindarkën pas asaj garancie të faraonit.. Mirëpo gëzimi nuk zgjati shumë. Në piramidat e padukshme të “të ndershmëve” nuk ndodhi si në Egjipt. Ato zunë brenda skllëvërit që sollën shkëmbinj të, për t’i ndërtuar dhe jo faraonin Berishë dhe arkitektët. Tani ende plagët e atij rrënimi nuk kanë të shëruar. Vetëm numri i të vvarëve në atë vit arriti mbi 5 mijë. Aktualisht mbi 1 në 10 nxënës e studentë e marrin bimën e leverdishme si ushqim të përditshëm. Faraoni Berishë kërkoi falje për atë që ndodhi, duke mundësuar kontigjentin e vet elektoral të rimarrë veten. Bimët e leverdishme lulëzuan në hartën e ngjyrosur në blu. Të tjerët le të bëjnë sehir ose të dergjen burgjeve. Tani 70-90 vjeçarët e hartës rozë japin intervistat prekëse nga qeltë. Të tjerët e shesin hashashin si dikur shiteshin bimët mjekësore pa asnjë kokëçarje më të vogël. Këto janë liritë, të drejtat dhe mrekullitë që u siguron qytetarëve shteti ligjor demokratik kapitalist.

NEWS FROM REVOLUTIONARY FRONT

- **SOUTH OSSETIA INDEPENDENT STATUS**

(STATEMENT BY THE BUREAU OF THE CENTRAL COMMITTEE OF THE RUSSIAN COMMUNIST YOUTH LEAGUE (BOLSHEVIKS) ON THE IMPERIALIST WAR IN SOUTH-OSSETIA)

Viktor V. Bourenkov

The long-running conflict in South Ossetia entered a more violent stage on August 8, 2008, when Georgian troops carried out an open aggression and intruded into South Ossetia, shelling the city of Tskhinvali with Grad missiles. The bourgeois regime of Saakashvili is trying to keep the illusion of Georgia's national unity at all cost, without consideration for how many lives this may cost. Russia, which also got involved in this conflict, is sending a large number of military resources to the area of military action. There are already many victims on both sides. Both in Russia and in Georgia, the governmental authorities are trying to use the conflict for their own benefit and this also includes promoting nationalistic hysteria, drawing the working-class peoples' attention from internal problems and from class struggle. As rightly noted in the declaration of the Central Committee Secretariat of the PKRP-RPK [Russian Communist Workers Party-Russian Party of Communists], working peoples' attention is drawn away from real problems by shouts of 'Support our country!' The RCYL(B) condemns this attempt to set working people of different countries against each other by using nationalistic feelings. Lenin wrote that 'people have always been, and will always remain dumb victims of deception and self-deception in politics until they learn to discern class interests behind the various moral, religious, political and social phrases, declarations and promises'. It is obvious that the Georgian authorities and capitalists, who are dependent upon the imperialists of the USA and the European Union, are interested in solving the issues of their territorial unity as soon as possible in order to become a part of NATO and turn Georgia into an alternative route for transporting oil and gas into Europe around Russia. Naturally, the Russian capitalists are not happy with this scenario. The Russian authorities would like to have a presence in the region and a weak Georgia and unsettled national issues serve this purpose well. Many 'patriotic' statements can be heard about protecting Russian citizens in South Ossetia, but people for some reason forget that when for a week in the beginning of August there was shooting from both sides, the Russian government didn't even think of protecting its citizens. The so-called peacekeepers didn't intervene in the conflict, allowing the Georgian government to think that it may take more radical actions. Nobody remembered about 'enforcing peace' either. Moreover, the Russian government has still not used the powerful economic leverage that it has and that can have a significant influence on Georgia. We believe that the current situation, when the government in South Ossetia is formally Georgian but actually dependent on Russia, is directly beneficial to the Russian capitalist class. If the Russian government was really interested in solving this problem, it would recognize South Ossetia's independent status and act on the possibility of stopping the war before it began. Instead of doing this, the Russian government is engaging in a furtive political game, trying to use the situation for its gain. RCYL(B) considers the war in South Ossetia an imperialist war, which does not serve the purposes of justice and which is conducted for the benefit and profit of capitalists of different countries. The people of Ossetia became a victim of a struggle between two capitalist cliques. Neither Georgia nor Russia is really interested in an actual resolution of the issue of South Ossetia independence. RCYL(B) does not support either of these countries in this war. We respect the right of the people of South Ossetia to self determination, which has been expressed in a referendum. National borders should not serve as an interference in the struggle of working people against capitalists. RCYL(B) condemns the aggressive actions of the Georgian government, which will lead to a new and possibly a lengthy conflict in the Caucasus. The Russian government is also responsible for this war: it has provoked Georgia into an open and armed conflict by its inconsistent actions and

supported an unstable situation in South Ossetia. Once more Lenin's words that in a capitalist order the rearrangement of the spheres of influence can only take place by war have proven to be right. All responsibility for this new war lies with capitalism and more particularly, the government of Georgia, as well as American, European and Russian imperialists. The 'peace enforcement' that Russia speaks about is nothing but the regular 'patriotic' rhetoric, which is meant to veil the real interests that the capitalists are pursuing in an imperialist war from which the working people of all countries can not benefit. The Revolutionary Communist Youth League (Bolshevik) calls for an immediate end to the war in South Ossetia, the withdrawal of Georgian and Russian troops from the region and for the granting of guarantees of South Ossetia's inviolability by both countries. Georgia must restore the villages, utility systems and infrastructure destroyed by its troops. All sides to the conflict must ensure the return of refugees of all nationalities to their homes. RCYL(B) demands that the Russian and Georgian governments and the international community immediately recognise South Ossetia's independent status. No support to the governments of Georgia and Russia in the South Ossetia conflict! We are against imperialist war! No to the aggression and militarism of the ruling regime of Georgia! Down with the continuous reason for war – capitalism!
10th August 2008.

Please, you can read and send to everyone that is interested!

The future is ours!